

Розділ 8

Розділ 8 ЗАХОПЛЮЮЧА ПРОГУЛЯНКА

Тунель вів униз, де-не-де в ньому смерділо. Інколи він минав колодязі, схожі на той, яким вони спустилися під землю. Смоляний висвічував колодязі ліхтарем.

— Отой виходить назовні десь у будинку Барлінга, — сказав він. — Більшість тутешніх старих будинків мають люки, як у нас. Деякі з них дуже вдало маскують!

— Оно попереду денне світло! — раптом вигукнула Енн. — Боже! Як я ненавиджу цей тунель.

І справді, денне світло пробивалося сюди крізь схожий на печеру вхід. Діти дісталися туди й визирнули назовні.

Вони опинилися поза містом на крутосхилі, що спускався до маршів. Смоляний наблизився до краю уступу. Ліхтар сховав у кишеню.

— Нам — туди, — показав він. — Та стежка приведе нас туди, де міський мур достатньо низький, і ми зможемо через нього перелізти. Тіммі добре балансує? Не хотілося б, щоб він послизнувся і впав у болото!

Марш лежав далеко внизу — гідкий і плаский. Джорджа щиро сподівалася, що Тіммі туди не впаде. Стежка виявилася крутою і кам'янистою, але прохідною.

Діти пішли по стежці, подекуди перелазячи через кругляки. Стежка привела їх до міського муру, який у цьому місці був низьким, як і говорив Смоляний. Він виліз на мур і в цьому був схожий на кота!

— Не дивно, що він прославився лазінням у школі! — сказав Дік Джуліану. — Він тут добре натренувався. Пам'ятаєш, як він виліз на шкільний дах позаминулої чверті? Усі перелякалися, що Смоляний послизнеться і впаде, та де там... Він спокійнісінько прив'язав британський прапор до димаря!

— Вперед! — вигукнув Смоляний. — Усе чисто. Це безлюдний район містечка, і ніхто не помітить, як ми тут переліземо.

Незабаром усі, включаючи Тіммі, перелізли через мур. Вони налаштувалися на гарну прогулянку й з радісними вигуками спустилися зі схилу. Й таки погуляли на славу, обійшовши кругом все містечко. Туман потроху розсотався, і ласкаве сонце почало пригрівати.

Містечко було дуже давнім. Деякі будинки так похилилися, що, здавалося, ось-ось упадуть, але в них жили люди, бо з димарів виходив дим. Працювали дивакуваті крамнички з довгими вузькими вітринами і дашками. Діти раз у раз зупинялися, дивлячись на вітрини.

— Обережно, тут Блок! — раптом тихо попередив Смоляний. — Не звертайте на Тіммі уваги. Якщо він почне стрибати навколо нас і лизькатися, удавайте, ніби хочете позбутися цього двірняка.

Діти удали, наче не помітили Блока, й узялися з особливою увагою розглядати вітрину.

Тіммі, відчувши себе покинутим, підбіг до Джорджі й торкнув її лапою, щоб привернути до себе увагу.

— Відчепися, собако! — гримнув на нього Смоляний і відмахнувся від здивованого Тіммі. — Йди геть! Чіпляєшся до людей! Забирайся до свого дому!

Тіммі подумав, що це якась гра. Він розлягся щасливим гавкотом і почав бігати навколо Смоляного й Джорджі, лизькаючи їх час від часу.

— Додому, пес, додому! — волав Смоляний, ляснувши його дужче.

Тут до них наблизився Блок з кам'яним виразом обличчя.

— До вас собака чіпляється? — запитав він. — Я пожбурю в нього каменем, і він утече.

— Не смійте! — різко мовила Джорджа. — Ідіть собі додому! Я зовсім не проти, щоб пес ходив за нами. Він гарний!

— Дурнюню, Блок же глухий! — нагадав їй Смоляний. — Він нічого не чує.

Джорджа вжахнулася, побачивши, як Блок підняв чималу каменюку, щоб пожбурити її в Тіммі. Джорджа кинулася на нього, щосили вдарила по руці, змусивши впустити камінь.

— Як ви смієте кидати камінням у собаку! — кричала вона з люттю. — Я... я повідомлю в поліцію.

— Ну-ну, — почувся голос неподалік. — Що тут відбувається? П'єре, що коїться?

Тут діти обернулися й побачили високого чоловіка з довгим волоссям. У нього були вузькі довгасті очі, довгий ніс і довге підборіддя.

— Пане Барлінг! Я вас не помітив, — ввічливо сказав Смоляний. — Усе гаразд, дякую. Просто до нас причепився собака, а Блок хотів каменюкою його прогнати. А Джорджа розсердилася, бо вона дуже любить собак.

— Розумію... а чиї ж це діти? — поцікавився пан Барлінг, по черзі розглядаючи кожного з них вузькими очима.

— Вони приїхали погостювати до нас, бо буря пошкодила будинок їхнього дядька, — пояснив Смоляний. — Тобто будинок батька Джорджі. У Киріні.

— О, в Киріні? — уточнив пан Барлінг і наче нашо-рошив свої довгі вуха. — Здається, там живе дуже талановитий вчений, колега пана Ленуара?

— Так, він мій батько, — уточнила Джорджа. — А що, ви його знаєте?

— Я чув про нього... і про його дуже цікаві дослід-ди, — сказав пан Барлінг. — Пан Ленуар, наскільки я розумію, добре з ним знайомий?

— Не так уже й добре, — спантеличено відповіла Джорджа. — Гадаю, вони просто листуються. Батько потелефонував пану Ленуару і поцікавився, чи не зможемо ми погостювати у нього, поки не відремонтують наш будинок.

— І, звичайно, пан Ленуар радо погодився прийняти вас усіх у себе? — запитав пан Барлінг. — До чого ж добрий і щедрий чоловік твій батько, П'єре!

Діти втупилися очима в пана Барлінга, подумавши, що це дивно, коли такі приємні речі кажуть таким огидним голосом. Їм зробилося муляко на душі. Було помітно, що пану Барлінгу не до душі був пан Ленуар. Їм теж, але від того пан Барлінг не був їм приємнішим!

Тіммі запримітив ще одного пса й радо дмухнув за ним. Блок допіру вже піднявся зі своїм кошиком крутим узвозом і зник. Діти попрощалися з паном Барлінгом, не відчуваючи бажання далі з ним балакати.

Вони рушили слідом за Тіммі й почали жваву бесіду, залишивши пана Барлінга позаду.

— Боже, ми заледве спекалися Блока! — вигукнув Джуліан. — Старий звірюка хотів пожбурити в Тіммі величезну каменяку. Не дивно, що ти кинулася на нього, Джорджо! Але при цьому ти нас усіх мало не видала.

— А мені байдужки! — сказала Джорджа. — Я не дозволю ламати Тіму ногу. Звичайно, нам не пощастило на першій же прогулянці натрапити на Блока.

— Може, ми ніколи з ним більше, гуляючи, не зустрінемося, — заспокійливо зауважив Смоляний. — А якщо зустрінемо, то скажемо, що цей пес прикипає до нас щоразу, коли побачить. І це буде щира правда!

Діти насолоджувалися прогулянкою. Вони зайшли до незвичайної старої кав'ярні й випили по філіжанці паруючої кави з вершками та булочками з джемом. Тіммі отримав дві булочки й відразу їх глितнув. Джорджа пішла до м'ясарні купити для пса м'яса, як порадив Смоляний, бо туди ніколи не заходив пан Ленуар. Їй не хотілося, щоб якийсь м'ясник розповів панові Ленуару, що діти купують м'ясо для собаки!

Додому діти повернулися тим же шляхом, яким прийшли до міста. Піднялися крутосхилом до входу в тунель, далі змійкуватим ходом до колодязя, де на них чекала шнурова драбина. Спочатку нагору піднялися Джуліан і Дік, доки Джорджа мостила здивованого Тіммі в кошіль, а тоді міцно обв'язувала його мотузкою. Тім

вив, поки на підйомі кошіль бився об стінки колодязя. Нарешті, захекавшись, двоє хлопців затягли кошіль до кімнати Мерібел і розв'язали його.

До обіду лишалось десять хвилин.

— Якраз вистачить часу, щоб закрити люк, постелити на місце килим і вимити руки, — зауважив Смоляний. — Джорджо, я відведу Тіма до таємного ходу за шафою в моїй кімнаті. Де м'ясо, яке ти купила? Я покладу його в проході. Тім з'їсть, коли зголодніє.

— А ти поклав йому туди теплий килимок і налив у миску свіжої води? — втретє чи вчетвертє запитала Джорджа.

— Ти ж знаєш, що поклав, я вже кілька разів сказав тобі про це, — відповів Смоляний. — Слухайте, всі меблі повертати на місце не будемо, тільки стільці. Скажемо, що знадобилося більше місця для гри на килимі. Нам набридло щоразу совати меблі туди-сюди, коли будемо вигулювати Тіма.

Діти саме встигли до обіду. Блок разом із Серою чекали на них, готові збирати на стіл. Діти сильно зголодніли, попри те, що в місті спожили каву з булочками. Блок і Сера розлили ополониками суп по тарілках.

— Сподіваюся, ви позбулися того бридкого пса, — монотонним голосом проказав Блок. Він неприязно зиркнув на Джорджу: либонь, не забув, як вона на нього накинлася.

Смоляний ствердно кивнув. Не було рації відповідати, бо Блок однаково не почує. Сера метушилася навколо, прибираючи супові тарілки, щоб подати друге.

Їжа у Вершині контрабандистів була чудова. Усяких наїдків було вдосталь, і зголоднілі гості та Смоляний спожили чисто все, що їм подали. Тільки Мері-

бел не дуже хотілося їсти. Джорджа намагалася потиху призбирати шматочки і кісточки для Тіммі.

Минуло два-три дні, й діти радо при звичаїлися до нового життя. Пса щоранку виводили на тривалу прогулянку. Діти навчилися швидко спускатися шнуровою драбиною й виводили Тіма до самої кручі.

По обіді вони йшли до кімнати Смоляного чи Мерібел, де бавилися або читали. З ними міг бути й Тіммі, бо про чиєсь наближення завжди попереджала дзижчалка.

Перед сном хвилюючою пригодою ставало таємне запровадження Тіммі до кімнати Джорджі. Зазвичай це припадало на час вечері пана й пані Ленуар, коли Блок і Сера їх обслуговували. Легку вечерю спершу подавали дітям, а через годину вечеряли пан і пані Ленуар. Це був найзручніший час, щоб потиху завести Тіммі до кімнати Джорджі.

Псові це переправляння вельми подобалося. Він мовчки біг поруч з Джорджею і Смоляним, зупинявся на кожному розі й радо шутав до кімнати попід ліжко Джорджі. Тихо там лежав, доки Джорджа не лягала, а тоді вилазив і мостився котком на її ногах.

Джорджа завжди на ніч замикала двері. Вона не хотіла, щоб Сера або подружжя Ленуарів заскочили її зненацька! Але ніхто до неї не заходив, і так минала ніч по ночі, й Джорджа дедалі менше турбувалася за свого Тіма.

Трохи клопітно було вранці повертати пса до кімнати Смоляного, бо доводилося вставати дуже рано, коли в будинку всі ще спали. Але Джорджа могла вставати в потрібний час, і щоранку о пів на сьому дівчинка чимчикувала сплячим будинком разом із со-

бакою. Вона приводила Тіма до кімнати Смоляного, який вихоплювався з ліжка й вів собаку в укриття. Смоляний завжди прокидався від звуку дзижчалки, яка подавала сигнал щоразу, коли Джорджа відчиняла двері в кінці коридора.

— Сподіваюся, що вам тут подобається, — казав дітям пан Ленуар, коли вони здибували його у холі або на сходах.

А вони завжди ввічливо відповідали:

— О так, пане Ленуаре, красно дякуємо!

— Надто мирні у нас канікули, — якимось невдоволено мовив Джуліан. — Взагалі нічого не відбувається!

Але незабаром щось почало відбуватись і покотилося, як з гори!